

- 1 Ξημέρωσε ἡ Ἀνατολή καὶ χάραξε ἡ Δύση
πάν' τὰ πουλάκια στὴ βοσκὴ κ' οἱ ὁμορφες στὴ βρύση,
πέρνει κι' ὁ νιὸς τὸν μαυρό του νὰ πὰ νὰ τὸν ποτίσῃ.
Στὸν δρόμο ὅπου πηγαινέ Θεὸν ἐπερικόλει
- 5 «Θεέ μου, νὰ τὴν εὔρισκα τὴν Ἀγαπῶ στὴ βρύση».
Καθὼς ἐπερικόλεσε ἔτσι πῆγε καὶ τὴν ἡῦρε,
βρίσκει τὴν κόρη πῶπλυνε σὲ ἀργυρὴ λεκάνη,
—Κόρη, ἀνάσυρε νερὸ νὰ πιοῦν τὰ διψασμένα,
νὰ πιῶ ἐγώ, ὁ μαυρὸς μου καὶ τὰ λαγωνικά μου.
- 10 Σαράντα τάσια ἀνάσυρε, στὰ μάτια δὲν τὴν εἶδε,
κ' ἐπάνω στὰ σαράντα δυὸ γυρίζει καὶ τὴν λέγει.
—Τί ἔχεις κόρη μ' καὶ θλίβεσαι καὶ βαριά ἀναστενάξεις;
κόρη μ', γιὰ δὲν παντρεύεσαι; γιὰτί δὲν πέρνεις ἄντρα;
—Καὶ πῶς μοῦ λὲς νὰ πανδρευτῶ νὰ πάρω κι' ἄλλον ἄντρα
- 15 πῶχ' ἄντρα στὴν ξενιτειὰ τώρα δώδεκα χρόνους
κι' ἀκόμα δυὸ τὸν καρτερῶ καὶ τρία τὸν παντέχω,
κ' ὕστερα μαῦρα θὰ ντυθῶ καλογρηὰ θὰ γίνω.
—Κόρη μ', ὁ ἄντρας σου πέθανε, δώδεκα χρόνια πᾶνε,
ἐγὼ κερί τὸν δάνεισα κ' ἦλθα νὰ στο γυρέψω.
- 20 —Κερί κι' ἄν τὸν ἐδάνεισες διπλὸ νὰ σὲ τὸ δόσω.
—Θυμιάμα γὰ τὸν δάνεισα.
—Θυμιάμα ἄν τὸν δάνεισες διπλὸ νὰ σὲ τὸ δόσω.
—Παννὶ ἐγὼ τὸν δάνεισα.
—Παννὶ κι' ἄν τὸν ἐδάνεισες διπλὸ νὰ σὲ τὸ δόσω.
- 25 —'Εγὼ φιλὶ τὸν δάνεισα.
—Φιλὶ κι' ἄν τὸν ἐδάνεινες, πηγαινέ νὰ σὲ τὸ δόσῃ.
—Μὴ κλαῖς κόρη μ' καὶ θλίβεσαι καὶ βαριά ἀναστενάξεις
ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας σου, ἐγὼ εἶμαι ὁ καλὸς σου.
—Σὰν εἶσαι σὺ ὁ ἄντρας μου ἄν εἶσαι κι' ὁ καλὸς μου
- 30 πές με σημάδια τῆς αὐλῆς τότε νὰ τὸ πιστέψω.
—Ἔχεις μῆλιά στὴν πόρτα σου καὶ κλῆμα στὴν αὐλὴ σου
κάνει τὰ μῆλα κόκκινα ὥσὰν τὰ μάγουλά σου
κάνει σταφύλια ροζακιὰ καὶ τὸ κρασί μοσχάτο.
—Ἔτσι εἶναι ξένη μ', ἔτσ' εἶναι, ἡ γειτονιὰ σὲ τῶπε.
- 35 πές με σημάδια τοῦ σπιτιοῦ κ' ἔτσι νὰ σὲ πιστέψω.
—Χρυσὴ κανδήλα κρέμεται στὴ μέση τοῦ σοφρᾶ σου,
κι' ἀλλάζεις καὶ περακαλεῖς καὶ πᾶς στὴν ἐκκλησιά σου.
—Ἔτσι εἶναι ξένη μ' ἔτσ' εἶναι, ἡ γειτονιὰ σὲ τῶπε,
πές με σημάδια τοῦ κορμιοῦ καὶ τότε νὰ σὲ πιστέψω.
- 40 —Ἔχεις ἐλιά στὸ μάγουλο κ' ἐλιά στὴν ἀμασχάλη,
κι' ἀνάμεσα στὰ στήθη σου ἥλιο μὲ τὸ φεγγάρι.
—Ἔτσι ξένη μ', ἔτσ' εἶναι,
ὁ ἄντρας μου ἐσὺ εἶσαι, σὺ εἶσαι καλὸς μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ ἀνάμεσα στὸ στήθος σου τῆς πανούκλας τὸ σημάδι.
— Ἐσύ εἶσαι ὁ ἄντρας μου, ἐσύ εἶσαι κι' ὁ καλός μου.

418

Λαζάρκιοι

- 1 Ξημέρωσε ἡ Ἀνατολή καὶ χάραξε ἡ Δύση Ἐπιπνίκε δὲ φέρει δρυὶς.
πάν' τὰ πουλάκια στὴ βοσκή κ' οἱ ὁμορφες στὴ βρύση, Δι' ὅλην τὴν γαλῆν.
πέρνει κι' ὁ νιὸς τὸν μαυρό του νὰ πὰ νὰ τὸν ποτίσῃ.
Στὸν δρόμο δπου πήγαινε Θεὸν ἐπερικάλει
5 «Θεέ μου, νὰ τὴν εὔρισκα τὴν Ἀγαπῶ στὴ βρύση». Ἐπειὶ τ. ΙΑ.
Καθὼς ἐπερικάλεσε ἔτσι πῆγε καὶ τὴν ἡῦρε, 1939.251-2
βρίσκει τὴν κόρη πῶπλυνε σὲ ἀργυρὴ λεκάνη,
— Κόρη, ἀνάσυρε νερὸ νὰ πιοῦν τὰ διψασμένα,
νὰ πιῶ ἐγώ, ὁ μαυρὸς μου καὶ τὰ λαγωνικά μου.
10 Σαράντα τάσια ἀνάσυρε, στὰ μάτια δὲν τὴν εἶδε,
κ' ἐπάνω στὰ σαράντα δυὰ γυρίζει καὶ τὴν λέγει.
— Τί ἔχεις κόρη μ' καὶ θλίβεσαι καὶ βαριά ἀναστενάξεις;
κόρη μ', γὰρ δὲν παντρεύεσαι, γιὰτί δὲν πέρνεις ἄντρα;
— Καὶ πῶς μοῦ λὲς νὰ παντρευτῶ νὰ πάρω κι' ἄλλον ἄντρα
15 πῶς ἄντρα στὴν ξενίτεια τώρα δώδεκα χρόνους
κι' ἀκόμα δυὸ τὸν καρτερῶ καὶ τρία τὸν πάντῃ,
κ' ὕστερα μαῦρα θὰ ντυθῶ καλογοῖν θὰ γίνω.
— Κόρη μ', ὁ ἄντρας σου πέθανε, δώδεκα χρόνια πᾶνε,
ἐγὼ κερὶ τὸν δάνεισα κ' ἤλθα νὰ στο γυρέψω.
20 — Κερὶ κι' ἂν τὸν ἐδάνεισες διπλὸ νὰ σὲ τὸ δόσω.
— Θυμιάμα γὼ τὸν δάνεισα,
— Θυμιάμα ἂν τὸν δάνεισες διπλὸ νὰ σὲ τὸ δόσω.
— Παννὶ ἐγὼ τὸν δάνεισα.
— Παννὶ κι' ἂν τὸν ἐδάνεισες διπλὸ νὰ σὲ τὸ δόσω.
25 — Ἐγὼ φίλὶ τὸν δάνεισα.
— Φίλὶ κι' ἂν τὸν ἐδάνεινες, πήγαινε νὰ σὲ τὸ δόσῃ.
— Μὴ κλαῖς κόρη μ' καὶ θλίβεσαι καὶ βαριά ἀναστενάξεις
ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας σου, ἐγὼ εἶμαι ὁ καλός σου.
— Σὺν εἶσαι σὺ ὁ ἄντρας μου ἂν εἶσαι κι' ὁ καλός μου
30 πὲς με σημάδια τῆς αὐλῆς τότε νὰ τὸ πιστέψω.
— Ἐχεις μηλιὰ στὴν πόρτα σου καὶ κλημα στὴν αὐλὴ σου
κάνει τὰ μηλα κόκκινα ὥσάν τὰ μάγουλά σου
κάνει σταφύλια ροζακιά καὶ τὸ κρασί μοσχάτο.
— Ἐτσι εἶναι ξένη μ', ἔτσ' εἶναι, ἡ γειτονιά σὲ τῷπε.
35 πὲς με σημάδια τοῦ σπιτιοῦ κ' ἔτσι νὰ σὲ πιστέψω.

(ἀνδρόντι)

- Χρυσή κανδήλα κρέμεται στη μέση τοῦ σοφρᾶ σου,
 κι' ἀλλάζεις καὶ περακαλεῖς καὶ πᾶς στήν ἐκκλησιά σου.
 —"Εἶσαι εἶναι ξένη μ' ἔτσ' εἶναι, ἢ γειτονινά σέ τῷ πε,
 πές με σημάδια τοῦ κορμιοῦ καὶ τότε νά σέ πιστέψω.
 40—"Ἐχεις ἐλιά στοῦ μάγουλο κ' ἐλιά στήν ἀμασχάλη,
 κι' ἀνάμεσα στὰ στήθη σου ἥλιο μέ τό φεγγάρι.
 —"Εἶσαι ξένη μ', ἔτσ' εἶναι,
 ὁ ἄντρας μου ἐσύ εἶσαι, σὺ εἶσαι καλός μου.

419

Σηλυβριά

Τῆς νύφης πού κακοτύχησε.

- Προξενητάδες ἤρτανε πὸ μακρυά, πὸ πέρα,
 νά πάρουνε τὴν Εὐγενιά στὰ μακρυὰ τὰ ξένα.
 "Όταν τὴν προξένευαν τὸν καμποχά ¹⁾ κομπόδενε ²⁾
 καὶ ὅταν τὸν ἐκρέμασε τοῖς ἤλθαν καὶ τὴν πῆραν.
 5 Ἦλθαν τὰ χρόνια δύστυχα, ὁ ἄντρας τῆς πεθαίνει
 καὶ μένει μαύρη κ' ἔρημη στὰ μακρυὰ τὰ ξένα,
 τὴν μάννα τῆς θυμήθηκε, θυμᾶται τὸ χωριό τῆς,
 παγαίν' στοῦ σπιτί' τῆς μάννας τῆς καὶ λέγει εἰς τὴς δοῦλες:
 "Ἐχτε παννὶ στὸν ἀργαλειὸ ἐγὼ νά τ' ἀποσώσω.
 10—"Ἦλθανε τόσες φάντιες καὶ σὺ θά τὸ ξεφάνεις
 ἀφοῦ καμιὰ δὲν μπόρεσε σάττα νά περάση;
 Στὸν ἀργαλειὸ ἐκάθισε, ὑφαίν' καὶ τραγουδάει:
 Ροῦχο μου, βαρὺ μου ροῦχο καὶ ὠργό μου καμποχά
 μ' ἐξῆντα δυὸ πατήματα μέ σαράντα δυὸ καρούλια
 15 ὅταν σέ κομπόδενα μέ προξένευαν
 καὶ ὅταν σέ κρέμασα μέ πῆραν στή ξενιτειά.
 Τρέχουνε οἱ δοῦλες καὶ λένε τῆς κυρᾶς τους.
 "Ἡ ξένη φαίνει τὸ παννὶ καὶ τραγουδεῖ καὶ κλαίει
 «Ροῦχο μου, βαρὺ μου ροῦχο καὶ ὠργό μου καμποχά
 20 μ' ἐξῆντα δυὸ πατήματα καὶ σαράντα δυὸ καρούλια,
 ὅταν σέ κομπόδενα μέ προξένευαν
 καὶ ὅταν σέ κρέμασα μέ πῆρνε στήν ξενιτειά».
 —Αὐτὴ εἶν' ἡ Εὐγενίτσα μου, ἡ κόρη ἡ καλὴ μου.
 Τρέχει καὶ τὴν ἀγκάλιασε

1) "Υφασμα πολύχρωμο καὶ μέ σχέδια, εἶχε φάσιμο πολύπλοκο καὶ χρειάζονταν τέχνη κ' ἐπιτηδειότητα.—2) "Εβαζε τὸ στημόνι στοῦ ἀντί.